

ROMÁN

Josefa Aug. Tomiče.

Bosenský drak.

Pokračování.

Autorizovaný

překlad

prof. František Fahouna.

"Co ti je pobratime?" otázal se Ali paša Vidaic, zůstav sám s Huseinem, jenž byl rozechvěn jako horečkou.

"Nic mi není, brachu," odvece vezír, "vidíš, že jsem zdrcen".

"Cos to učinil!" pravil Ali paša a pokroutiv hlavou vyrazil ven ze světnice. Husein přistoupil k oknu a povznesl oči své k nebi, jež bylo již poseto hvězdami: "Vymknulo se mi srdce zvlády něčí," pravil blouznivě sám k sobě, "nyní i sám poznávám, že jsem robem—robem srdce i lásky!"

XIII.

Dva dni později odbýval vezír lov na laně v lese Vranickém. Nezáleží mu na lovu ani na laňkách, leč chtěl se sejít se svým zlatem, po němž dychtil. Proto pozval na lov majora a jeho dceru, kteří s radostí přijali pozvání vezírovo. Major náruživě miloval lov, a Marie zase sotva se dočkala mohla, až uvidí svého junáka.

Kromě majora povzal Husein na lov několik bejčů ze skopljakého a travničského okolí. Ali paša Vidaic a bej Zlatarvič nerozdílní přatelé Huseinovi byli také s ním. Lovci si přivstali ještě před úsvitem a na rychlých svých koňích dojeli lesa práve když slunce vycházelo a čaravným plamenem zářovalo východ. Lovci se ihned rozestavili na svá místa a pustili psy na štvanici.

Marie byla na čekané při svém otci. Pro větší bezpečnost a aby se dívce nic nepřihodilo byl vezír po celou dobu lovu s majorem na tomtéž místě. Měl také dosti přiležnosti, aby se dosyta nahleděl v tvář milenky i aby s ní vyměnil leckterý ohnivý pohled a několik tichých srdečních slov.

Lov nebyl valný, ale proto o to nikdo mnoho nedbal. Páni jdou na lov nikoli pro zisk, nýbrž pro

zábavu. O polednách začali se lovci vracet na umluvené stinné místo v údolí, aby se jídlem a pitím občerstvili. Nad velikým ohněm pekla se na rožnách mladá kůzlata a několik krocánů. Jak sladký to pohled pro hladového člověka!

Nedaleko toho místa sešli se Ali paša Vidaic a bej Zlatarevič s majorem a jeho družinou. Pustivše se ihned s ním do řeči o dnešním lovu ubírali se dále, kdežto vezír a Marie za nimi zůstali.

"Jsem příliš umidlena," pravila Marie posadivši se na veliký dub, jež bouře od kořene vyvrátila a na zem skácela.

"Posadím se vedle tebe, Marie" pravil vezír, "při tobě je mne nejlépe!" Usedl na dívku a pokračoval: "Neměl jsem dosud nikdy příležitosti, abych se tě zeptal zdali mne upřímně miluješ."

"Ty se ptáš?" odvece dívka, pokárávši vezíra vážným pohledem.

"Nehněvej se!" pokračoval vezír lahodným hlasem. "Má první láska byla tak neštastna, že již nemám výry v štěsti jiné lásky."

"Tys tedy již miloval?" tázala se dívka rozpačitě jako by ji něco hnětlo.

"Ano, miloval jsem děvče, krásné a rozmilé jako jsi ty, Marie. Jako bysi jí z oka vypadla. Když tebe vidím, jako bych jí viděl, když tebe slyším, jako bych jí slyšel. Když jsem tě po prvé shlédlo napadlo mi hned, že moje Mejra vstala z hrobu. Zamiloval jsem se do tebe na první pohled onou vroucí láskou, kterou jsem plakal na hrobě své nebožky milenky."

"Nesmíš mne méně milovat než Mejra!" pravila dívka pohlédnuvši vezírovi do očí.

"Nikoli, při mém meči," odvečtil s důrazem vezír, "ale ani ty

mne nesmíš méně milovat, nežli mne Mejra milovala!"

"Nikdo tě na světě nemůže více milovati nade mne," odtušila Marie opřevši hlavu o rámě Huseinovo, aby zakryla rozpálenou svou tvář.

"Nikdo pravíš? Rci to ještě jednou?" zvolal vezír všecek rozjařený.

"Nikdo?" odvětila ochotně Marie a vezír jako známený objal dívku, jak se celovali její lepou tvář ohnivými bolibky.

Asi dvacet kroků od toho místa objevil se Ali paša Vidaic. Zpozorovav co se děje, zašel trochu do houští a zatroubil na lovecký stříbrem okovaný roh.

"Bezpochyby nás hledají!" vytříhla se Marie vezírovi z náruče. "Pojďme miláčku!" I táhla za sebou vezíra, jenž jako ve snách kráčel za ní.

Ali paša vyšel jim v ústrety: "Již jsme myslili, že jste zabloudili v lese", pravil vážně. "Tvůj otec se o tebe, slečno, strachoval obrativ se k dívce.

"Trochu jsem si obpočinula, odvětila dívka v patrných rozpacích.

"Pospěšme si k ostatním," věce Ali paša i šel napřed; za ním pak jako dva vinníci kráčeli mladí milenci nemluvíce spolu více ani slova.

"Obával jsem se o tebe, dceruško, abys někde nezabloudila!" pravil major k svému jedináčku, pohladiv jí rukou po hlavě.

"Nikoli, otče milý," odvětila dívka poznovu zaražena, "unavila jsem se chůzí a na cestě jsem si sedla, abych si trochu odpočinula."

"Nebylo ti třeba se strachovat pane majore," vmlivil se nyní vezír v řeč, "já byl při ní."

Ali paša pohlédl zpod oka na vezíra i usmál se mimoděk. Nebylo

by těžko uhadnouti co si v tu chvíli myslí.

Lovecká dílna usedla nyní na trávu a počala přechutnou pecinkou tělo svéj hlad. Dobré sousto, pojedli se na čistém, zdravém vadochu, pod štítem nebem a v společnosti veselé, vzácným je požitek pro lačného člověka. Vzadu lovci pojedli s pravou chutí připravený pokrm a hasili žáru studenou vodou z horského říčka. Pravý Mohamedán nepije ani vodu ani kořalky vůbec žadného nápoje neboť to zakazuje koran svaté kníži prorokova.

Před slunce západem chystali se lovci k východu. Vyšedše z lesa pustili udy rychlým koním a k večeru vrátili se do Travnska.

Husein zapomněl takřka na celý svět. On byl nyní jen své lásce a své dívce. Nemával den, aby se nebyl ve společnosti několik hodin ztrávil. Ali pašovi nebylo to milkování milým. Častokrát říkal bej Zlatarevič, že ta dívka na neštěstí vezírovo do Travnsku přišla. "V zemi je tolik nepořádků, nepřátele Huseinovi neponocujíce jeho ruka stávají se den ode dne smrti, o fermanu sultánově není ani slechu, a on jako by všechno o neviděl, opeňuje se láskou a milostí. Mlék křesťanký? Dosedl je, než zde nebudé zadně práce při mnáky. Jeden dne pravil k Huseinovi:

"Pobratime, opouštím tebe na nějaký čas!"

"A kam zamýšlíš?" tázal se Husein upřímně.

"Pádu do Zverníku; srdce mne těhne, abych viděl dítě svoje!"

"Jdi tedy! a na cestě zastav se s ním v Gradači, abys viděl, jak věci se mají." Brzy potom se pobratimové objali a rozloučili.

(Pokračování.)